

TOP 2 BÀI VĂN HAY: SUY NGHĨ VỀ TÁC PHẨM CHIẾC LÁ CUỐI CÙNG LỚP 9

Mẫu dàn ý Suy nghĩ về tác phẩm Chiếc lá cuối cùng

a. Mở bài:Giới thiệu O Hen-ri và truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng.

b. Thân bài

* Ý nghĩ của Giôn-xi về cái chết và chiếc lá cuối cùng.

– Xiu đã tận tình chăm sóc Giôn-xi (tình cảm tốt đẹp của bạn bè), thầy thuốc cũng đã hết lòng chạy chữa (khoa học cũng đã cố gắng).

– Cụ Bơ-men vẽ chiếc lá cuối cùng.

– Chiếc lá đã cứu sống Giôn-xi. Nhưng cụ Bơ-men lại chết vì viêm phổi.

– Chiếc lá – kiệt tác là tình cảm quên mình của cụ Bơ-men.

c. Kết bài:Nhấn mạnh tình cảm của con người, tình cảm đó đã biến thành tác phẩm và sức mạnh kì diệu của tác phẩm nghệ thuật vì con người.

Bài văn mẫu 1: Suy nghĩ về tác phẩm Chiếc lá cuối cùng

Yêu thương, gấn bó thân thiết nhưng cũng rất nóng bỏng kịch tính là tất cả những gì ta có thể cảm nhận được ở đoạn trích Chiếc lá cuối cùng trong truyện ngắn cùng tên của nhà văn O Hen-ri. Câu chuyện như một nét phác thảo chân thực, đẹp đẽ về “Tình đời trong chiếc lá”, phải chăng đây chính là điều nhà văn muốn gửi gắm qua tác phẩm của mình.

Không phải ngẫu nhiên mà hình ảnh chiếc lá thường xuyên lại trở thành nhan đề cho truyện ngắn xuất sắc của nhà văn Mĩ nổi tiếng này. Xuyên suốt mỗi câu, mỗi chữ là một màu xanh rờn rợn, là sự sống kiên cường, thiết tha của chiếc lá, là tình cảm bạn bè đầy yêu thương, chăm lo tận tình và cả sự hi sinh cao cả của những nghệ sĩ nghèo nước Mĩ. Phải chăng đó là chi tiết vừa cảm động nhưng cũng vừa bất ngờ, độc đáo của một ý nghĩa nhân văn vô cùng sâu sắc?

Chiếc lá trong mỗi hoàn cảnh, mỗi con người lại ẩn chứa một ý nghĩa, một tâm tình khác nhau. Giôn-xi ngây thơ đến lạ lùng khi cô cho rằng sẽ buông xuôi tất cả và lìa cõi đời này vào lúc chiếc lá cuối cùng rụng xuống. Bệnh tật hành hạ và sự nghèo khó đã dập tắt niềm tin và ý chí muốn sống trong lòng cô gái trẻ. Tuyệt vọng đã khiến cô đặt cược cả cuộc đời và số phận cho một chiếc lá nhỏ nhoi. Nhưng rồi chiếc lá vô tri đó đã trở thành niềm hi vọng của Giôn-xi khi mà cô còn giữ được “lửa” trong trái tim mình, khiến cô tìm lại được tình yêu cuộc sống với những mơ ước, khát khao. Khi ấy, Giôn-xi tin vào cuộc đời bằng một tình yêu cuộc sống mãnh liệt đã giúp cô vượt qua lưới hái tử thần. Cô tin rằng chiếc lá sẽ mãi còn đó, mãi xanh tươi như sự sống bất diệt, cô tin rằng trái tim mình cũng sẽ đập mãi, tâm hồn mình cũng sẽ trẻ mãi và tràn đầy ước mơ về bức kiệt tác “vịnh Na-plo”. Đó là lúc cô khỏi bệnh, sống một cuộc đời đẹp nhất, có ý nghĩa nhất. Niềm tin yêu đó thật

đáng quý biết bao. Như vậy, sự sống của chiếc lá đã thăng hoa tình cảm thiết tha yêu cuộc sống trong trái tim cô gái yếu đuối này.

Nỗi tuyệt vọng của Giôn-xi như nhát dao đâm vào trái tim thôn thức của người bạn thân thiết, gần gũi nhất – Xiu để rồi chiếc lá lại thực hiện tốt vai trò của mình, gọi nên sự quan tâm, lo lắng, yêu thương của Xiu dành cho bạn mình. Giôn-xi quả là một người tàn nhẫn với Xiu và với chính mình khi cô mỗi khi thức dậy đều muốn mở cửa sổ để chờ đợi chiếc lá cuối cùng lìa cành. Xiu làm sao có thể không buồn bã, không lo lắng khi thấy người bạn gái mỗi lúc một tuyệt vọng, héo mòn, tiêu tụy và đang chờ chết. Bệnh tật, sự tuyệt vọng của Giôn-xi hành hạ Xiu về cả vật chất lẫn tinh thần. Cuộc sống vốn trước đây đã rất khó khăn giờ chỉ còn mình cô gánh vác, lại cần có tiền thuốc thang chữa bệnh cho bạn. Xiu không muốn kéo mình lên để bạn nhìn thấy sự sống níu kéo từng giây từng phút trên chiếc lá còn sót lại nhưng cô khó có đủ ánh sáng mà vẽ tranh, lấy tiền chữa trị cho Giôn-xi khi cửa sổ là nguồn sáng không phải trả tiền duy nhất đối với những người nghèo khổ như cô. Xiu day dứt, băn khoăn giữa hai sự lựa chọn vô cùng khó khăn. Chính trong những lúc thế này ta mới thấy hết được cái tình, cái nghĩa mà Xiu dành cho Giôn-xi, chiếc lá một lần nữa lại chứa nặng nỗi lo lắng khôn nguôi của cô gái trẻ, nó nhân lên trong cô sức mạnh của nghị lực, thăng hoa trong trái tim cô một tình yêu vô bờ bến với người bạn trẻ.

Lo lắng khiến Xiu không thể chịu đựng nỗi đau buồn một mình, cô đã tìm đến và chia sẻ nỗi niềm với cụ Bơ-men, người họa sĩ già sống ở dưới tầng trệt. Ông cụ đã tìm thấy lí tưởng sống, khát vọng tuổi trẻ, hoài bão lớn lao mà đến giờ cụ vẫn đang theo đuổi ở hai cô họa sĩ này. Nên chẳng biết tự bao giờ và tự lúc nào cụ đã coi hai cô bé như con ruột của mình. Điều đó càng khiến cụ đau xót biết ngần nào khi hiểu rằng Giôn-xi đang tuyệt vọng buông xuôi cuộc sống. Người họa sĩ già đã bối rối, vụng về đến nỗi trở nên bực tức, gắt gỏng, cảm xúc thương xót vô bờ bến nghẹn ngào trong trái tim ông. Bất lực và xa xót, cụ chỉ còn biết thấp lên “ngọn lửa” trong trái tim Giôn-xi, lấy lại niềm tin trong sáng của cô từ tay tử thần. Chiếc lá là mấu chốt của vấn đề sống còn lúc này. Định đoạt được vận mệnh của chiếc lá là giành lại sự sống cho Giôn-xi khỏi lưỡi hái tử thần. Ở đây, chiếc lá lại một lần nữa thể hiện thành công tình yêu thương thiết tha cao cả đến kì diệu của cụ Bơ-men.

Người đọc thực sự cảm động trước hình ảnh một cụ già 60 tuổi run rẩy trong đêm mưa to gió lớn, tuyết ngập khắp đường, một tay bám vào chiếc thang đã mục, tay kia vừa cầm đèn bão vừa cầm bảng màu với hai sắc xanh vàng và bút vẽ để leo lên tường nơi cửa sổ phòng Giôn-xi nhìn ra. Bàn tay già nua miệt mài vẽ. Bằng nét vẽ tài hoa và chân thực hoà vào cùng với tình thương yêu cháy bỏng của “người cha”, cụ đã đem đến cho chiếc lá thường xuân bình thường một sức sống bất tử. Để đáp lại đức hi sinh cao cả của người họa sĩ già, chiếc lá đã trở thành kiệt tác của cuộc đời cụ Bơ-men, thể hiện hoàn hảo và sinh động nhất tình yêu thương lớn lao, cao cả. Điều mà hơn 40 năm theo đuổi nghệ thuật không lúc nào trái tim cụ không ngừng hướng tới với một mong ước ráo riết, nồng nàn.

Bằng một chi tiết độc đáo, cây bút văn xuôi đương đại nổi tiếng nước Mĩ – O Hen-ri đã để ba nhân vật trong truyện nhắn nhủ với chúng ta những điều đáng quý về tình yêu cuộc sống và trân trọng những tình cảm đã làm nên cuộc sống tươi đẹp.

Chiếc lá đã cứu sống Giôn-xi, tạo nên kiệt tác bất tử cho cụ Bơ-men. Hay nghệ thuật chân chính đã mang lại niềm tin mãnh liệt vào sự sống ngàn lần yêu quý. Một lần nữa, cái chân lí: nghệ thuật vì cuộc sống con người mới là nghệ thuật đích thực lại toả sáng trong cụ Bơ-men. Thế mới biết, nghệ thuật đích thực chính là sự kết tinh, lắng đọng của tình yêu thương sâu sắc; là sự quên mình tuyệt đối vì mọi người.

Thực ra, chiếc lá cuối cùng đã rụng, nhưng còn mãi mãi trên tường và trong trái tim độc giả là chiếc lá của tình yêu thương, của sự hi sinh cao cả. O Hen-ri đã rời xa chúng ta nhưng câu chuyện của ông luôn sống mãi trong lòng người đọc bởi ẩn chứa trong chiếc lá là tình đời sâu nặng và nồng thắm mà ở bất cứ hoàn cảnh nào, thời đại nào đều đáng được trân trọng và ngợi ca...

(Nguyễn Thu Trang, lớp 9A9, Trường THCS Ngô Sĩ Liên,

Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội)

Nhận xét

Thật ra, “Tình đời trong chiếc lá” là một cách nói ẩn dụ về ý nghĩa của truyện Chiếc lá cuối cùng. Tình cảm của Xiu dành cho Giôn-xi, nhất là tình cảm của cụ Bơ-men dành cho cô họa sĩ trẻ. Cụ đã hi sinh cả mạng sống của mình để làm ra chiếc lá khiến Giôn-xi từ chỗ tuyệt vọng chờ chết đã tin tưởng, hi vọng và dần dần lành bệnh. Người viết đã phân tích, làm rõ ý nghĩa của chiếc lá trong đời sống tình cảm của ba nhân vật. Bạn cũng đã có những nhận xét khá xác đáng về “nghệ thuật đích thực chính là sự kết tinh, lắng đọng của tình yêu thương sâu sắc; là sự quên mình tuyệt đối vì mọi người”.

Trong phần kết bài, câu văn bạn viết: Thực ra, chiếc lá cuối cùng đã rụng, nhưng còn mãi mãi trên tường và trong trái tim độc giả là chiếc lá của tình yêu thương, của sự hi sinh cao cả... là một câu văn khá hay.

Bài văn mẫu 2: Suy nghĩ về tác phẩm Chiếc lá cuối cùng

O Hen-ri là một nhà văn Mĩ rất thành công với thể loại truyện ngắn. Các câu chuyện của ông thường đề cập đến cuộc sống hằng ngày của những con người thuộc tầng lớp bình dân trên đất Mĩ. Tuy nhẹ nhàng, nhưng chúng luôn gây cho người đọc sự xúc động sâu sắc với những ý nghĩa nhân đạo cao cả. Từ truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng – một tác phẩm đặc sắc, ta có thể thấy được phần nào tài năng của nhà văn. Một chiếc lá vô cùng nhỏ bé và rất đỗi mộc mạc bước vào truyện của O Hen-ri, đã trở thành nơi đúc kết cảm xúc, hoài bão, khát vọng,... của mỗi người trong cuộc sống.

Chiếc lá cuối cùng là bức tranh phác họa một cách chân thực và sống động cuộc đời của những người họa sĩ nghèo nước Mỹ. Xiu và Giôn-xi – hai cô gái còn rất trẻ đã rời bỏ quê hương, người thì ở miền Nam nước Mỹ xa xôi, quanh năm nắng gắt, người lại ở vùng Bắc lạnh giá vô cùng để đến Oa-sinh-ton với hi vọng về cuộc sống mới xán lạn hơn! Nhưng không phải trời lúc nào cũng chiều lòng người. Với hai bàn tay trắng, cùng với cái giá vẽ cũ kĩ, vài tờ giấy, hộp bút màu, các cô vẫn hằng ngày lao động cật lực trong các công viên, ở các quảng trường, nhà ga, bến xe hỏa,... Nghèo vẫn hoàn nghèo! Chỉ có tình cảm giữa họ thì ngày một giàu thêm!

Bỗng một ngày, số phận như muốn đùa giỡn với hai cô gái trẻ. Giôn-xi đột ngột đổ bệnh sung phổi. Là một cô gái yếu đuối, lại được sinh ra ở vùng đất có khí hậu nhiệt đới, Giôn-xi khó lòng đủ sức chống lại bệnh tật. Hơn nữa, sự nghèo túng càng khiến cô không muốn sống! Suốt ngày nằm bẹp trên giường, trong căn phòng tối tăm, chật hẹp, chỉ duy nhất nguồn ánh sáng của mặt trời chiếu rọi, Giôn-xi chỉ biết hằng ngày ngắm nhìn cây thường xuân bám vào bức tường gạch đối diện cửa sổ. Cuối thu đầu đông, lá bắt đầu rụng dần, cành cây trở nên thưa thớt, trơ trọi, cây như bị tước mất sức sống mãnh liệt tiềm tàng. Cô gái bé nhỏ ngắm nhìn cây, lá và thời tiết bất thường rồi lại suy nghĩ về số phận của mình. Chúng cũng như cô đang ngày một chết dần, chết mòn, héo hắt! Mong ước ngày nào đã nguội lạnh, thay vào đó là tư thế sẵn sàng đón nhận một sự ra đi tự nguyện. Cô tự phó mặc cuộc đời mình cho những chiếc lá. Lá càng rụng nhiều thì quãng thời gian còn lại của cô trên cõi đời này càng ngắn dần. Cô chỉ chờ đến khi nào chiếc lá thường xuân cuối cùng chạm đất thì cô cũng xuôi tay về với Chúa. Giôn-Xi tuyệt vọng đến nỗi ngay cả khi chiếc lá cuối cùng vẫn dũng cảm treo mình trên cành cây thì cô vẫn tin chắc rằng nó sẽ rụng và cô sẽ chết. Chiếc lá vừa là nỗi tuyệt vọng, vừa là niềm hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng níu giữ Giôn-xi với cuộc sống.

Tình cảnh của cô khiến những người bạn của cô đau đớn vô cùng. Người đầu tiên là Xiu, cô đã khóc “đến ướt đầm cả một chiếc khăn giấy Nhật Bản”. Tuy không phải là máu mủ ruột rà, nhưng Xiu vẫn miệt mài ngày đêm kiểm từng đồng từng hào mua thuốc, chạy chữa cho bạn... Biết được tâm trạng của người bạn gái, cô đã nói như van nài:

– “Em thân yêu!” Xiu nói, cúi gương mặt hốc hác gần xuống gối, “Em hãy nghĩ đến chị, chị sẽ làm gì đây?”.

Lời nói đầy nước mắt là biểu hiện của một tình cảm bạn bè cao quý khôn cùng.

Giôn-xi vẫn đòi kéo màn lên mà Xiu không ngăn cản nổi. Mặc dù không mở cửa thì không có ánh sáng để chăm sóc bạn, để vẽ mình họa lấy tiền mua thuốc và thức ăn cho người bệnh thoát khỏi lưỡi hái tử thần... mà mở cửa thì hình ảnh của cái chết ám ảnh bạn mình. Xiu hi vọng chiếc lá đừng rụng vì nó còn ngày nào trên cành là ngày đó bạn cô còn mong manh chút hi vọng nhỏ nhoi.

Ngày qua ngày, Xiu vẫn tận tình chăm sóc cho Giôn-xi, vẫn kiên nhẫn khơi dậy trong người bạn gái niềm tin yêu cuộc sống, sự đấu tranh để chiến thắng bệnh tật. Đối với cô,

chiếc lá đã thể hiện rõ tình yêu thương, sự quan tâm, chăm sóc, lo lắng tận tình dành cho người bạn thân!

Nỗi khổ tâm của Xiu còn tác động tới cụ hoạ sĩ già Bơ-men, người yêu quý và luôn bảo vệ hai cô gái trẻ Xiu và Giôn-xi. Sự nghèo khổ và cuộc mưu sinh đã chiếm trọn thời gian và tâm sức của cụ. Cả ba con người không thân thích này đã gắn bó và yêu quý nhau vì cùng từ xa tới Oa-sinh-ton, sống vất vả, thiếu thốn để theo đuổi những ước mơ đẹp đẽ về nghệ thuật nên họ coi nhau như người thân trong nhà. Giôn-xi đang ngày càng tuyệt vọng, gần kề với cái chết, thôi thúc cụ Bơ-men phải làm một điều gì đó để cứu vãn. Cụ muốn làm cho cái kết của câu chuyện phải ngược lại với sự chờ đợi của cô gái. Cụ biết rằng muốn Giôn-xi được sống thì chiếc lá cuối cùng phải còn lại trên cây, ít ra cho đến khi Giôn-xi qua khỏi. Và cụ đã biết mình phải làm gì...

Sau một đêm kéo dài với những cơn gió phũ phàng và trận mưa không ngớt, chiếc lá vẫn nằm đó, dũng cảm treo mình trên cây. Giôn-xi dường như không tin vào mắt mình và “ngắm nhìn chiếc lá hồi lâu”, từ giây phút đó, có điều gì hình thành trong đáy sâu tâm hồn làm thay đổi hẳn suy nghĩ và hành động của cô. Chúng ta nghe cô nói: “Em thật là một con bé hư, chị Xiu thân yêu ơi”, “Chiếc lá cuối cùng vẫn còn đó để cho em thấy rằng mình đã tệ như thế nào. Muốn chết là một tội. Giờ thì chị có thể cho em xin tí cháo và chút sữa pha với rượu vang đỏ và khoan – đưa cho em chiếc gương tay trước đã, rồi xếp mấy chiếc gối lại quanh em, để em ngồi đây xem chị nấu nướng”. Một tiếng đồng hồ sau, cô nói: “Chị Xiu thân yêu ơi, một ngày nào đó em hi vọng sẽ được vẽ vịnh Na-plo”. Sức mạnh vô hình của chiếc lá đã kéo Giôn-xi về với hiện thực, trở về với niềm lạc quan yêu đời, yêu cuộc sống. Thật là kì diệu ! Ở đây, ta có thể thấy rõ vai trò chiếc lá thể hiện niềm tin yêu cuộc sống, khát vọng và ước mơ ở cuộc sống của Giôn-xi.

Chiếc lá thường xuân là món quà tặng vô giá mà cụ Bơ-men trao cho Xiu và Giôn-xi với mong ước, mai sau, hai cô sẽ hoàn thành ước mơ để trở thành những hoạ sĩ nổi tiếng!... Như vậy, trong cái đêm định mệnh đó, trong hoàn cảnh khắc nghiệt đến tột cùng, ông hoạ sĩ già sáu mươi tuổi vật lộn với mọi khó khăn về cả khách quan lẫn chủ quan để thổi hồn mình cùng tình yêu thương vô bờ bến của mình qua những đường nét trên bức tường đầy mưa bão. Bức tranh chiếc lá đã chứa đựng một sức sống mãnh liệt, sự ấm nóng của sự hi sinh cao cả! Sự hiện diện của chiếc lá ông cụ vẽ trong đêm đông bão đó đã cứu sống cô gái trẻ đang tuyệt vọng. Chính với ý nghĩa lớn lao đó mà tác phẩm cuối đời của người hoạ sĩ già đã trở thành một kiệt tác, điều mà cụ Bơ-men không hề ngờ tới. Chắc hẳn, cụ sẽ mỉm cười mãn nguyện khi thấy hai cô gái đã cảm nhận được tình thương yêu đầy hi sinh của cụ, và hành động cao cả ấy sẽ là nguồn động lực giúp họ vươn lên trong cuộc sống. Chúng ta xúc động thật sự khi nghe Xiu thổn thức nói với bạn, “Ôi em thân yêu, đó chính là kiệt tác của cụ Bơ-men – cụ vẽ nó ở đây vào cái đêm mà chiếc lá cuối cùng đã rụng”. Cụ Bơ-men đã ra đi, nhưng chiếc lá vẫn còn đó như một bản thánh ca tuyệt vời của tình yêu thương và đức hi sinh cao cả.

“Tình đời trong chiếc lá”, đó chính là bức thông điệp mà O Hen-ri muốn gửi gắm qua truyện ngắn của mình. Qua đó, nhà văn đã ngợi ca những tình cảm cao đẹp, ngợi ca tình bạn cao quý, thiêng liêng của những người nghệ sĩ nghèo nước Mỹ.

(Phan Mai Anh, lớp 9A9, Trường THCS Ngô Sĩ Liên,

Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội)